

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobce: X. H. P.**, zastoupen Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem, se sídlem Františkánská 7, Plzeň, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 8. 2005, č. j. 61 Az 31/2005 – 37,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 61 Az 31/2005 – 37 ze dne 4. 8. 2005, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM – 121/VL – 20 – 05 – 2005 ze dne 17. 2. 2005, kterým byla zamítnuta stěžovatelova žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v tom, zda je možno na něj vztáhnout § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, tedy zda jeho žádost o udělení azylu byla podána zjevně nedůvodně. Stěžovatel uvádí, že se dostal do finančních potíží, nebyl schopen si legálními prostředky zajistit prostředky na svoji obživu a nezbylo mu než vycestovat a požádat o udělení azylu. Pokud v domovské zemi žádal

o zprostředkování zaměstnání nebo o výplatu sociálních dávek, byl odmítnut. Z toho v této souvislosti dovozuje, že je u něj dán důvod k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť patří do sociální skupiny nezaměstnaných, přitom země jeho původu tuto situaci toleruje, resp. podporuje. V postupu orgánů státní moci v zemi svého původu shledává naplnění humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu. Z uvedeného dovozuje naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Kromě toho namítá i vady řízení před žalovaným, který neprovedl dostatečné dokazování a na základě zjištěného stavu nebylo možno spravedlivě rozhodnout. Žalovaný nerespektoval skutečnost, že má velmi omezené možnosti pro zajištění důkazu o persekuci v zemi svého původu. Dále namítá, že se krajský soud měl na základě jím podané žaloby zabývat i dodržením procesních předpisů v řízení před žalovaným, což neučinil a dovozuje z toho kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Krajský soud posoudil také nesprávně právní otázku, zda správní řízení předcházející podání žaloby, netrpělo procesní vadou. Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zároveň navrhuje přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje na skutečnost, že stěžovatelova žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, důvody podle § 14 a § 12 zákona o azylu se za této situace žalovaný nezabýval a ani nebyl povinen zkoumat plnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 či § 14 zákona o azylu a kasační stížnost je podána nedůvodně. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující pro posouzení této věci rozhodné skutečnosti:

Stěžovatel opustil zemi svého původu v roce 1995 z důvodů těžkostí ekonomického charakteru za účelem podnikání společně se sestrou. Do roku 2000 měl povolen dlouhodobý pobyt na území ČR, následně mu bylo uděleno správní vyhoštění pro nelegální pobyt a před podáním první žádosti o udělení azylu v roce 2001 byl ve vazbě. Pak ilegálně překročil česko-německé hranice a pobýval do září roku 2004 v Německu. Po návratu do ČR znovu pobýval na území republiky nelegálně a po kontrole policií mu bylo uděleno správní vyhoštění, území ČR ale neopustil a situaci řešil podáním azylové žádosti. Žalovaný zamítl stěžovatelovu žádost jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť důvodem podání žádosti o udělení azylu byla snaha o legalizaci pobytu na území ČR a ekonomické problémy v zemi původu. Jiné důvody podání žádosti neuvedl. Jak vyplývá z obsahu soudního spisu, toto rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou, v níž navrhoval zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení jemu k dalšímu projednání, neboť z osobních důvodů se nemůže vrátit do Vietnamu kvůli potížím s prací a v České republice má strach z policie, protože nemá povolení k pobytu. Krajský soud žalobu zamítl, přitom dospěl k závěru, že aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu byla důvodná, protože stěžovatel uváděl opakovaně jediné důvody své žádosti o udělení azylu a těmi byly ekonomické problémy v zemi původu a snaha o legalizaci pobytu na území ČR. Rozsudek krajského soudu byl stěžovateli doručen 29. 8. 2005 a ten ho dne 13. 9. 2005 napadl kasační stížností.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a je přípustná, neboť se stěžovatel dovolává kasačních důvodů podle § 103

odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s., přičemž procesní námitky vůči postupu žalovaného jsou vzneseny poprvé až v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v mezích kasační stížnosti a z uplatněných kasačních důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud jde o aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, účinného v době rozhodování žalovaného, Nejvyšší správní soud konstatuje, že toto ustanovení bylo aplikováno důvodně a správně. Podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Pokud stěžovatel do České republiky přicestoval v lednu 1995, do roku 2000 pobýval na území republiky na základě povoleného dlouhodobého pobytu, následně v době nelegálního pobytu mu bylo uděleno správní vyhoštění, a proto požádal o udělení azylu, pak pobýval v Německu a po návratu mu bylo uděleno opětovně správní vyhoštění, pak byl ve vazbě a žádost o udělení azylu podal z důvodů ekonomických a legalizace pobytu, jsou podmínky podávané z § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu splněny bezezbytku. Tvrdí-li za této situace stěžovatel, že je u něj dán důvod k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť patří do sociální skupiny nezaměstnaných a v postupu orgánů státní moci v zemi svého původu shledává naplnění humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu, pak tato tvrzení nejsou ve vztahu k důvodům, pro které byla jeho žádost o udělení azylu zamítnuta, tvrzeními jakkoli relevantními. Ust. § 12 zákona o azylu se žalovaný při zjištění důvodu podávaného z § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona zabývat neměl a ani tak neučinil. Pokud nebyly důvody podle § 12 zákona o azylu posuzovány, nemohl se žalovaný jejich posuzováním dopustit nezákonnosti. Totéž platí ohledně aplikace § 14 zákona o azylu. Pro rozhodování žalovaného o udělení azylu z některých důvodů předvídaných v § 13 a § 14 zákona o azylu je určující závěr o neexistenci důvodu pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Tyto důvody však při zamítnutí žádosti s odkazem na § 16 odst. 1 písm. g) zákona zjišťovány nejsou, a proto žalovaný nepochybil pokud se jimi vůbec nezabýval. Z těchto důvodů nebylo důvodu proto, aby rozhodnutí žalovaného bylo krajským soudem rušeno.

Kasační námitku stěžovatele z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) posoudil Nejvyšší správní soud jako nepřípustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, ač tak učinit mohl. Tento závěr vyplývá ze shora uvedeného obsahu žaloby stěžovatele, v níž pochybení správního orgánu ve správním řízení stěžovatel nenamítal.

Ze všech shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému náklady řízení, které by přesáhly běžné náklady jeho administrativní činnosti nevznikly, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 7 za použití § 120 s. ř. s. nebylo přiznáno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu